СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

РІК Х | ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 19-го ЧЕРВНЯ 1986 | ЦЕНТІВ 25 CENTS | JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JUNE 19, 1986 | No. 115. | VOL. XCIII

ОДВУ ЗВЕРНУЛОСЬ ДО ПРЕЗИДЕНТА РЕҐЕНА

Вашінгтон (ПСІСНО). — Організація Державного Відродження України в ЗСА звернулась листом до президента Роналда Регена з проханням вглянути в справу чорнобильської трагедії. ОДВУ в листі, між іншим, пише:

„Мільйони українців є загрожені чорнобильською катастрофою та урядом вбивників, і шукають помочі у Вас та у З'єднаних Стейтах Америки. Для більшости українців відмовлено основної допомоги. Багатомільйонову поміч допущено до Польщі, але не допущено помочі українському народові. Евакуовано російську комуністичну еліту, а українців, можливо, будуть масово виселювати у Сибір.

Ми просимо Вас вглянути у всі можливості передання допомоги від рідних і від допомогових організацій, щоб шанси пережиття цього нещастя мали всі українці, і такі, які не є членами еліти. Про цю поміч можна б говорити прямо із Горбачовим або в Об'єднаних Націях. Погроза торговельних ускладнень напевно зм'ягчила б совєтську поставу".

Лист, із 7-го травня ц.р., пiписав Павло Дорожинський, голова Центральної Управи ОДВУ.

УНСОЮЗ РОЗДІЛИВ 226 СТИПЕНДІЙ НА ЗАГАЛЬНУ СУМУ 110,000 долярів

Джерзі Сиґі, Н. Дж. — Стипендійна комісія Українського Народного Союзу, яка відбула своє засідання в суботу, 14-го червня ц.р., тут в приміщенні Головної Канцелярії УНСоюзу, розглянула одержані прохання про стипендії на рік 1986-87 та розділила 226 стипендій на загальну суму 110,000 долярів.

Дві найвищі стипендії, пов'язані з підготовою до відзначувань 1,000-ліття Християнства в Україні, на суми по 2,500 дол. кожну, признано о. Петрої Ґаладзі (УКЦ) та о. Андрієві Партикевичеві (УПЦ).

Журналістичну стипендію ім. ред. Антона Драгана на суму 2,000 дол. приділено Наталії Федущак, стипендію ім. Романа Слободяна на суму 2,000 дол. — Олександрові Р. Січеві, стипендію ім. Йосифа Волка на суму 1,500 дол. — Володимирові Гончарикові та стипендію ім. Богдана Зорича на суму 1,000 дол. — Уляні Плавущак.

Серед 226 стипендій, признаних членам УНСозу на студії або наукові праці, були дві стипендії по 2,500 дол., три стипендії по 2,000 дол. і одна на 1,600 дол., шість по 1,500 дол., 20 по 1,000 дол., 14 по 700 дол., дві по 600 дол., 44 по 500 дол. та решта з них на менші суми.

Розподіл стипендій, що їх признає УНСоюз щорічно на студії української молоді, беручи до уваги в першу чергу її потреби, є одним із багатьох виявів турботи УНСоюзу про українську молодь, як ґарантію майбутности українських громад у вільному світі та українського народу.

НАСТУПИЛИ ВЕЛИКІ ЗМІНИ У ВЕРХОВНОМУ СУДІ ЗСА

Вашінгтон. — У вівторок, 17-го червня ц.р., президент Роналд Реґен проголосив, несподівано для всіх, особливо кореспондентів акредитованих в Білому Домі, про великі переміни у Верховному Суді З'єднаних Стейтів Амерки, в першу чергу про відхід з посту голови Суду судді Воррена Е. Бирґера і призначення на його місце судді Вілляма Г. Ренквеста і судді Антона Скалію, до речі, першого судді італійського походження у Верховному Суді, який займе місце Ренквеста.

Очевидно, Сенат мусить це затвердити ці призначення, але у політичних колах не сумніваються, що вибранці Р. Реґена будуть затверджені в скорому часі. Суддя В. Бирґер, який служив у Верховному Суді 17 років, бажає присвятитись тепер виключно справі підготови відзначення 200-річчя Американської Конституції, яке припадає в 1987 році. Він категорично заперечив поголоски, що його відхід з Верховного Суду є спричинений поганим здоров'ям. Кореспондентам Бирґер заявив, що він почувається фізично дуже добре, не зважаючи на його 78 років, а жартома додав, що „ви привикли вже до такої довголітньої процедури, що люди з Верховного Суду відходять тільки з причини здоров'я". Він дораджував кореспондентам не ставити людям діягнози, бо відхід з високого посту може бути спонуканий іншими поважними причинами.

Речник Білого Дому Ларрі Спікс заявив, що суддя В. Бирґер передав свою резиґнацію на руки Президента ще минулого тижня, але поголоски про це не продістались назовні, з чого дивувалися деякі журналісти і політичні спостерігачі.

Обидва номіновані судді Ренквест і Скалія є консерватистами в доброму розумінні цього слова, виступають і голосують у Верховному Суді проти таких контроверсійних справ, як аборти, заборона молитви в школах, насильне перевожування шкільної дітвори з метою вимішування рас тощо. З цього приводу деякі ліберальні кола і жіночі групи, які змагаються за привернення права вибору на аборти, критикують обидвох назначених суддів і президента Р. Реґена, що він якраз їх обрав на ці керівні пости у Верховному Суді. Сенатор Стром Тирмонд, республіканець з Південної Каролайни і голова юридичної комісії в Сенаті заявив однак, що його комісія розпічне вже на днях переслухання і що він не бачить жадної перешкоди для потвердження вибору Президента.

Генеральний прокуратор Елвин Міс, який брав участь у підшуканні цих двох кандидатів заявив, що Президент брав до уваги три головні критерії для підбору осіб: загальний інтелектуальний рівень суддів і їх правничу здібність; відданість судейській праці і здібність інтерпретувати право, а не його встановляти.

Усі три судді відповідали пізніше на численні запитання кореспондентів, після відходу президента Р. Реґена.

У Ст. Джан Фішер коледжі відбудеться З'їзд Шкільної Ради

Рочестер, Н. Й. — У суботу і неділю, 28-го і 29-го червня ц.р., відбудеться тут у Ст. Джан Фішер коледжі З'їзд Шкільної Ради.

Загальні збори розпічнуться в суботу 28-го червня в 10-ій годині ранку.

На порядку нарад, крім загальних справ, буде поданий звіт діяльности Шкільної Ради за три роки — від червня 1983 року до кінця червня 1986 року та обрання нових керівних органів. Буде обговорений і устійнений плян праці українського шкільництва на наступну трирічну каденцію.

Вечором цього самого дня в год. 7:30 вечора відбудеться вечеря-бенкет з нагоди з'їзду, на який запрошується українське громадянство, зокрема з околиць Рочестеру. Зголошуватися у справі бенкету треба до д-ра Романа Трача на тел. (716) 381-8006, вступ 10 дол. Після бенкету плянується висвітлення відеопрограми з історії України.

В неділю, 29-го червня ц.р., від год. 9-ої ранку до 12-ої дня, відбудеться панель на теми: 1. Шкільництво в майбутньому; 2. Школи та опікунчі установи; 3. Шкільна Рада, директори, педагогічні дорадники та їх взаємовідносини. В панелі візьмуть участь: Х. Ференцевич, мгр Л.А.Данчук,д-р Е.Федоренко, д-р С. Воляник, мгр М. Дупляк, дир. В. Іванчук.

У справах З'їзду слід звертатися до Управи Шкільної Ради на адресу: Education Council — UCCA, P.O.Box 391, Cooper Sta., New York, N. Y. 10276.

В Австралії почалась нагінка на українців і балтійців

Мельборн, Австралія. — Кампанія, що її почали приблизно рік тому у посилених маштабах органи КҐБ з доручення Кремля проти „українських буржуазних націоналістів", закидаючи їм співпрацю з нацистами і далі продовжується в Австралії. До неї приєдналися різні жидівські кола, зокрема представники Жидівського світового Конґресу та Сімон Візенталь і його організація для розшуків нацистів.

Екзекутивна рада австралійських жидів в Канаберрі, яка репрезентує 100-тисячну жидівську громаду в Австралії, звернулася до австралійського уряду з вимогою провести дослідження в справі „нацистських воєнних злочинців", які після Другої світової війни виемігрували до Австралії. Цих „воєнних злочинців" представники австралійського жидівства дошукуються серед 140,000 „переміщених осіб", які після Другої світової війни переселилися до Австралії. Зокрема закиди тих представників стосуються українців та балтійців. Під їхнім обстрілом опинилися насамперед члени Дивізії „Галичина". За прикладом Візенталя, який передав списки „воєнних злочинців" з Дивізії канадським та американським слідчим комісіям, вчинили це також і представники жидівської громади в Австралії. Вони передали списки колишніх вояків Дивізії „Галичина" австралійському урядові.

В зв'язку з цією вимогою, австралійський міністер для етнічних і еміґраційних справ в Австралії Клід Ґолдінґ заявив в австралійському парляменті в Канаберрі, що його міністерство розгляне, наскільки всі ці закиди мають реальну базу. Австралійський уряд відмовився творити якусь спеціяльну комісію для досліджень, як це мало місце в ЗСА та в Канаді. Коли йдеться про українських імігрантів, зокрема про членів Дивізії, то вони виїхали до Австралії, як і до Канади чи ЗСА, після докладної провірки діяльности Дивізії в Англії, не затаюючи того перед еміграційними австралійськими комісіями.

Ця акція жидів в Австралії почалася майже водночас з появою новоїнапасливої протиукраїнської статті в московських „Ізвєстіях" під назвою „Покарати злочинців". Заходи австралійських жидів почалися в квітні ц.р., стаття в „Ізвєстіях" появилася також в цьому місяці. Можливо — це припадок, в статті йде мова насамперед про „воєнних злочинців" в ЗСА та в Канаді, про Австралію в ній нічого не пишеться. Але приведені в ній „арґументи" повністю покриваються з жидівськими в Австралії. Наприклад, представники жидівської громади в Австралії в „доказ" того, що серед імігрантів в Австралії скриваються „воєнні злочинці", приводиться приклад латвійця Конрада Калейса, якому в ЗСА відібрали американське громадянство за участь у вбивствах жидів 1941 і 1942 роках поблизу Риги, після чого він виїхав 1950 року до Австралії, де працює службовцем в відділі іміґрації. Представник жидівської організації Джеремі Джонс додає, що серед „переміщених осіб", правдоподібно є 150, а то й більше „воєнних злочинців".

В Австралії також перебував американський адвокат Джан Лофтус, колишній член ОСІ при Департаменті справедливости ЗСА і автор книжки „Беларус файл".

ЗСА МОЖУТЬ ВИЗНАТИ АФГАНСЬКИЙ РУХ СПРОТИВУ

Вашінгтон. — Президент Роналд Реґен зустрівся в Білому Домі з лідерами афганських партизанів. У розмові, що відбулася, Президент запевнив їх, що З'єднані Стейти Америки і далі підтримуватимуть борців за свободу в Афганістані.

В той же час на переговорах виявилися серйозні розходження, зв'язані з проблемами забезпечення партизанів модерною американською зброєю, в тому числі зенітними ракетами „Стінґер", а також з загальним підходом З'єднаних Стейтів до афганської проблеми.

Небажання ЗСА розірвати дипломатичні відносини з комуністичним режимом в Кабулі і американська орієнтація на підтримку зусиль Об'єднаних Націй в справі нормалізації ситуації в Афганістані викликає незадоволення керівників повстанського руху.

Речник Білого Дому Ларрі Спікс заявив після переговорів, що ЗСА не ліквідують свою амбасаду в Кабулі, виходячи з мотивів крайової безпеки, бо в будинку амбасади є підслуховуюча електронна апаратура, яка дає змогу американцям провадити нагляд за активністю совєтських військ.

Лідери партизанів закликали Президента визнати їх рух офіційно, заявивши, що під їх контролею знаходиться 80 відсотків території Афганістану і що вони мають намір зформувати уряд Президент відповів, що ця справа буде серйозно простудійована.

Відповідаючи на просьбу афганців про термінове надання їм зенітних ракет „Стінґер", Президент запевнив повстанців, що ця справа вирішена в їх користь і схвалена Конґресом. Перші ракети уже відправлені в Пакістан і незабаром будуть передані партизанам. Лише в цьому році ЗСА видали на допомогу афганським партизанам понад 500 міл. дол.

Р. Реґен підкреслив важливість зусиль посередника ОН, який провадить переговори з урядом Пакістану і з кабульськими властями. Метою цих переговорів є виведення з Афганістану совєтських військ і ґарантії невтралітету цієї країни зі сторони міжнародної спільноти. Президент і раніше неоднаразово висловлював впевненість в тому, що Москва зацікавлена вивести свої війська з Афганістану.

Лідер повстанської коаліції Бурґануддін Раббані не погодився з такою оцінкою намірів совєтського керівництва.

В Австралії вийшла книжечка для дітей

Донкастер, Австралія. — Тут появилася книжечка для українських дітей п. з. „Весела Абетка", яка своїми ілюстраціями наблизить українську дітвору до вивчення української азбуки. Зразу біля кожної ілюстрації, де є українська літера з абетки і слово, що надає значення ілюстрації, є пояснення англійською мовою.

Ілюстрації і текст до цієї книжечки склали: Кейвин Паппас і Юрій Ткач.

Цю книжечку — в ціні 3 доляри 95 центів — можна набути, написавши на адресу: „Bayda books", Ukrainian Literature in English; George Tkach, 30 Fairway Road, Doncaster, 3108, Australia.

Нуклеарна катастрофа в Україні не сходить зі сторінок преси

Ню Йорк. — Катастрофа на чорнобильській нуклеарній станції, яка правдоподібно коштуватиме українському народові десятки, а може й сотні тисяч жертв на протязі кількох десятиріч, як каже американський лікар-спеціяліст д-р Роберт Ґейл, не сходить зі сторінок американської й іншої преси.

В кінці минулого кінця тижня довгу інформаційну статтю про виселення 100,000 дітей з України і Білорусі помістив нюйоркський щоденник „Ню Йорк Таймс" пера Селісіті Беррінджера, який покликається в більшості на совєтські джерела, а головно на орган ЦК КПСС „Правду". Він описує драматичні сцени розлучених родин, говорить про дітей, які навіть не знають, що сталося з їхніми батьками і про українського 10-го хлопчика Олега Ходемчука, якому ще навіть не сказали, що його батько загинув в нуклеарному вогні вже в першому дні катастрофи.

Інша газета „Нюздей" з Лонг Айленду, помістила у числі з 7-го червня інформації д-ра Р. Ґейла про загрозу для молодих жінок в тяжі, яким урядові совєтські чинники рекомендують піддатися докладному обслідуванні і евентуально рішитись на переведення абортів, щоб оминути загрози народження хворих і ненормальних дітей. Такі заходи рекомендується для жінок, які під час вибуху перебували у 18-милевій зоні інтенсивної нуклеарної радіяції. Правда, д-р Р. Ґейл заявив на пресовій конференції в Москві, покликаючись на совєтського лікаря д-ра Андрея Воробйова, що все це нібито відбувається на добровільній базі і совєтські лікарі не мають права нікого змушувати до переведення аборту.

Число осіб затруєних нуклеарною радіяцією, які перебувають тепер у шпиталях, коливається між 400 і 500, але це офіційна совєтська статистика, яка не конче відповідає страшній дійсності.

Нюджерзький щоденник „Стар Леджер" помістив у числах з суботи, 7-го і поне-

(Закінчення на стор. 3)

КОНЦЕРТ УЧНІВ ПРОФ. З. МАРКОВИЧ

Філядельфія. — В суботу, 21-го червня ц.р., о год. 3-ій по полудні відбудеться концерт учнів проф. Зої Маркович тут в Музичній студії, при 1127 Вест Данкеннон аве. В програмі: Ґріґ, Шопен, Шуберт, Кабалевський Лисенко та інші. Вступ за запрошеннями.

ВИСТАВКА Т. ШУМИЛОВИЧА

Ню Йорк. — Тарас Шумилович, як член САAA братиме участь у груповій виставці з нагоди 50-ліття цієї мистецької організації. Конвенція з мистецькою програмою й виставка картин почалася в понеділок, 16-го червня і триватиме до понеділка 23-го червня ц.р. в Gregg Galeries National Arts Club, 15 Gramency Park New York, N. Y.. Виставка відкрита щоденно від 10-ої до 6-ої год.

В АМЕРИЦІ

ВИСТУПАЮЧИ ПЕРЕД прихильниками нікараґуанських борців за свободу президент Роналд Реґен закликав республіканців об'єднатися з демократами в підтримці його пропозиції про надання антисандіністам допомоги у висоті 100 мільйонів долярів. „Я думаю, що ми вже вилікувалися від в'єтнамського синдрому. Маю надію, що під час голосування в Конґресі про допомогу борцям за свободу ця пропозиція дістане двопартійну підтримку", — сказав Президент. Він нагадав, що захист демократії в Нікараґва — це, в кінцевому підсумку, захист демократії в усій західній півкулі, і що на карту поставлена крайова безпека З'єднаних Стейтів Америки. „В подібних умовах нема республіканців і нема демократів — всі ми американці!" — сказав Президент.

ЗГІДНО З ОПИТУВАННЯМ громадської думки, проведеним Інститутом Ґеллупа, президент Роналд Реґен користується підтримкою 68 відсотків американців, 23 відсотки не одобрюють його політики, а дев'ять відсотків не мають певної думки про політику Президента. За роки, що минули після Другої світової війни, ні один президент не користувався під час своєї другої каденції такою підтримкою, як Р. Реґен. Та й сам Реґен не мав раніше такої підтримки, як тепер. В 1981 році його політику одобрювали 58 відсотків американців. Потім його популярність впала до 44 відсотків, а відтак стала зростати. Згідно з даними опитування, політику Реґена одобрюють 88 відсотків республіканців і 51 відсоток демократів.

РИМО-КАТОЛИЦЬКИЙ КАРДИНАЛ Ню Йорку Джан О'Коннор відбув триденну візиту в Бейрут. „Я не приїхав, щоб вмішуватися у внутрішні справи іншої країни і я не роблю вигляду, що маю можливості, яких нема в інших, — сказав О'Коннор репортерам. — Але я тут, в Бейруті. І якщо закладники могли б почути або побачити мене, я хотів би передати їм, що їх родини люблять їх і співчувають їм". Кардинал зустрівся з президентом Ливану Аміном Ґемаєлем, а також з релігійними та політичними лідерами країни. Під час розмов була заторкнута справа про долю 22 закладників, захоплених в Ливані мусулманськими фундаменталістами.

БІЯ ПАНАМА СИТІ розбився американський військовий літак і всі чотири члени залоги згинули. Літак вилетів з бази Ґріссом в Індіяні.

В БАНҐКОК ВЕРНУЛАСЯ з Ганою американська делеґація, яку очолював полковник Джо Ґарві. Переговори, які провадили з в'єтнамцями Ґарві і три його помічники, були присвячені розшукам пропалих без вісти під час війни в Індокитаї американських вояків. Вернувшись в Банґкок, Ґарві повідомив репортерів, що в'єтнамська сторона готова представити дані про 11 місць, де поховані американські вояки. Американсько-в'єтнамські переговори відновилися після перерви, викликаної протестом В'єтнаму в зв'язку з американським налетом на Лівію.

У СВІТІ

ОФІЦІЙНІ ОСОБИ НА міжнародному летовищі ім. Авґусто Сандіно повідомили, що вони бачили совєтський літак, який правдоподібно виконував повітряну розвідку для уряду сандіністів. Цей літак, як кажуть очевидці, віллетів в напрямку Куби. З Адміністрації президента Роналда Реґена заявляють, що совєтський літак зробив чотири розвідчі полети, відколи він прилетів на летовище ім. Сандіно на початку травня.

РЕЧНИК КОМУНІСТИЧНИХ повстанців у Філіппінах Антоніо Зюмель під час інтерв'ю з кореспондентами в Манілі, опублікованому в часописі „Сандей Кронікл" заявив, що повстанці поставлять урядові вимоги перед переговорами з ним, між іншими — відтягнення війська і розпущення цивільної міліції. А. Зюмель очолює Національний демократичний фронт, організацію, що створилася під час 20-річного правління Фердінанда Маркоса. Філіппінський президент Коразон Акіно сказала, що дата переговорів ще не устійнена, але, правдоподібно, вони відбудуться в недалекому майбутньому.

ЛІВІЯ І ЕТІОПІЯ запропонували політичний притулок терористові Вілліямові Моралєсові, який відбуває у мехіканській в'язниці восьмирічне ув'язнення. В. Моралєс був засуджений за спробу вбивства мехіканського працівника служби іміґрації і натуралізації та за порушення іміґраційних законів країни. Однак офіційні мехіканські особи повідомляють, що Моралєсові буде дозволено прийняти пропозицію про політичний притулок лише в тому випадку, якщо З'єднані Стейти Америки не вимагатимуть його видачі. Моралєс є керівником так званих Збройних сил крайового визволення. Його обвинувачують в організації терористичних вибухів на території ЗСА, які, за його словами, були проведені з метою добитися незалежности Пуерто Ріко. Від 1974 року ця група взяла на себе відповідальність за проведення 100 терористичних вибухів на території ЗСА.

ПІД ЧАС СВОЄЇ поїздки по п'ятьох країнах Перської затоки президент Ливану Амін Ґемаєль прибув у столицю Об'єднаних Арабських Еміратів Абу Дабі. Він зустрівся з президентом країни шейхом Заєдом бін Султаном і обговорив з ним справи, зв'язані з громадянською війною в Ливані і становищем палестинських втікачів у цій країні. „Ми розглядаємо палестинців як своїх братів, що попали в біду, — підкреслив ливанський президент, — але це не звільняє їх від обов'язків виконувати закони країни". А.Ґемаєль сказав також, що присутність ізраїльських військ на півдні Ливану є перешкодою для нормалізації ситуації і припинення громадянської війни.

ЯК ПОВІДОМЛЯЄ ГАЗЕТА „Ню Йорк Таймс", в неділю, 15-го червня, Єлена Боннер повинна була приїхати з Горького до Москви, але не приїхала. Коли 2-го червня, після шестимісячного перебування на Заході, Єлена Боннер прилетіла в Москву, то перед від'їздом в Горькій вона сказала друзям, що повинна вернутися до столиці 15-го червня, щоб забрати речі. Якщо її не буде, значить, їй не дозволили приїхати. Один з друзів Боннер повідомив газету „Ню Йорк Таймс", що з Горького прийшла телеграма, в якій було сказано, що Боннер приде до Москви ранішнім поїздом в неділю. Але вона не приїхала ні вранці, ні протягом цілого дня. Це свідчить, що власті заборонили їй вернутися до столиці.

АЛЬМАНАХ НА 1987 РІК

Уже почалася підготова Альманаха УНС на 1987 рік. Редакція прийматиме матеріяли в українській і англійській мовах до 21-го липня 1986 року.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Tel.: (201) 451-2200
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Трагічний вузол Південної Африки

У минулому тижні в усіх великих містах Америки та в інших країнах, де тільки живуть чорні, відбувалися бурхливі демонстрації проти теперішнього режиму у Південній Африці. Південно-африканська Республіка — це велика країна. Її територія — кругло 440,000 квадратових миль з населенням кругло 32 мільйони осіб.

Первісними мешканцями були готентоти і чорні дуже на примітивному рівні. Ріг Доброї Надії і землі далі на північ почали у XVII сторіччі заселювати голляндці. У 1806 році цю територію зайняла Англія, перетворивши у свою колонію. Але іміґранти, які перейшли у поселенців, набрались патріотизму до цієї своєї нової батьківщини і повстали проти Англії. Це була популярно відома війна бурів, яка знайшла відгук також у літературі. Але бури — це були білі. Тим часом непропорційно до білого населення природний приріст чорних і масовий наплив чорних із сусідніх африканських країн довів до того, що тепер тамошнє біле населення становить всього яких 18 відсотків — решта чорні, азійці й усі інші. У 1948 році виграла у виборах (голосували лиш білі). Національна партія, справді партія білих націоналістів — расистів, які завели систему „апартаїду" — повного розмежування чорних і білих. Від вересня 1978 року тамошнім прем'єром, який має права подібні до прав і компетенцій американського президента, є Пітер Вілліям Боте, тепер 70-річний твердий і зручний державний муж.

Але ситуація Боти і з ним цілої тієї країни — просто трагічна. Уряд спирається на консервативному крилі Національної партії. Ліве крило цієї партії й деякі інші суспільно-політичні організації, є проти політики апартаїду і признають аномалію, щоб 18 відсотків населення панувало над 82-ма відсотками. Апартаїд заперечує право чорним брати участь у парляментарних виборах і мати у парляменті та в уряді будь-яку участь. Бота поступився вже дещо з первісних драконських постанов конституції і реальної практики. Залеґалізовано чорні робітничі спілки, злагіднено заборону чорним замешкувати у дільницях міст, де живуть білі. Але зберігається ще всилі заборона расово мішаних подруж. Існують чотири ніби незалежні „території національного осідку", в яких чорні мають свої школи всіх ступнів, банки, крамниці. Але цього їм, очевидно, замало. Рівно десять років тому, у 1976 році, вибухло там повстання проти режиму, який здавив повстанчий рух збройною силою, при чому згинуло кілька тисяч чорних. Саме в десятиріччя тієї масакри чорні протестували скрізь, де живуть. Уряд Боти дозволив на протестаційні маніфестації у церквах, але заборонив вуличні демонстрації. Очевидно, молодь тієї заборони не злякалася і була знову стрілянина, смертні жертви і масові арештування. Фахівці вирахували, що за останніх 70 років 18 мільйонів чорних перебували коротше чи довше за в'язничними решітками. Чорний єпископ Десмонд Туту дістав був нагороду Нобеля за відважну боротьбу за свободу. Його тримали кілька років у в'язниці, але під натиском збоку Заходу, зокрема від Папи Павла Івана II звільнили і Бота навіть мав із ним довгу розмову. Ніякого практичного вислiду ця зустріч не дала. У своїй проповіді у десяті роковини повстання Туту заявив, що „ми боремось за свободу почерез масакри".

Дня 23-го квітня цього року прем'єр Бота заповів скасування апартаїду, але не подав, коли це станеться. Білі консерватисти обурилися і загрозили йому відмовою дальшої підтримки, а чорні вважають, що це був тільки тактичний трюк. Увесь зовнішній світ є проти апартаїду. Натаврував його одверто Папа, систему апартаїду президент Реґен назвав „жалюгідною". Але Америка, Англія і Західня Німеччина не хочуть погодитися на загальні господарські санкції проти Південної Африки та на її політичний і культурний бойкот. Президент Реґен і британський прем'єр Марґарет Тачер вважають, що дипломатичним натиском та еволюційним шляхом дійде таки до скасування апартаїду. Головною перешкодою на шляху до такої радикальної реформи стоїть — страх білих, що коли допустити чорних до чотириприкметникового права голосувати у парляментарних виборах (загальне, рівне тайне і безпосереднє), то білих зовсім відсунуть від влади і чорний уряд та чорна більшість у парляменті позбавлять білих їхніх маєтків, підприємств, можливости екзистенції і що навіть білим грозитиме масакра з рук роз'юшених чорних. Тепер і біле населення в Південній Африці поділене і так само немає одностайного фронту у чорних, бо ось велику частину державної поліції становлять чорні. У цьому році чорні націоналісти-активісти застрелили трьох чорних поліціянтів. Очевидно, Москва використовує цю ситуацію для поширювання комунізму. Якщо б Південна Африка стала комуністичною — це була б трагедія для світу. Покищо трагедію переживає ця країна з мільйонами її населення.

Ярослав Татомир

НАШІ ПРИЯТЕЛІ І ЗАСОБИ МАСОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ

У минулому я кількакратно писав про негативне наставлення до нас великої частини американських засобів масової інформації, які добачають нас тоді, коли є нагода причепити нам епітет „воєнні злочинці", „нацисти" і.т.д., позатим ми — росіяни, Україна це — Росія і.т.д.

Але є на тому полі і цінні виїмки і варто це із радістю підкреслити. В останніх часах цих виїмків чимраз більше.

У цій статті хочу сказати про чотири дуже цінні статті, які появилися в останніх тижнях у тижневику „Вашінґтон Інквайрер".

Цей тижневик є органом протикомуністичної організації — під назвою Рада для оборони волі. Біля цієї організації гуртується ряд визначних протикомуністичних публіцистів та дослідників, таких як Ред Ірвайн, який є справжнім „бичем Божим" на ліві засоби масової інформації, який видає свій „Рапорт — докладність у засобах масової інформації", Джеймс Тайсон, дослідник комуністичних аґентур у ЗСА та автор численних праць у цій ділянці, між іншим дуже документальної книжки „При ціл — Америка", що про неї були перед кількома роками статті у нашій пресі та багато інших визначних публіцистів.

Промовчують український голокост

У „Вашінґтон Інквайрері" з 25-го квітня появилася стаття Ралфа де Толедано п.з. — „Телевізійні сітки промовчують український голокост". Автор нав'язує до відомої статті П. Палюха у „Нешенел Рів'ю", про промовчування штучного голоду в Україні, та до фільму „Жнива Розпачі" і гостро критикує телевізійні сітки та „Ню Йорк Таймс" за промовчування фільму. Де Толедано каже, що у час варварської події, якою був голод в Україні, Ню Йорк Таймс заперечував, що такий голод існує, а тепер назвав „Жнива Розпачі" — „упередженим" фільмом.

Героїчний вчинок совєтського урядовця

У „Вашінґтон Інквайрері" з 9-го травня поміщено редакційну статтю п. з. „Судові органи зіґнорували совєтську осторогу". У цій статті, що на чоловому місці починалася першої сторінки, „В. Інквайрер" говорить про те, що ще перед трьома роками, неназваний совєтський урядовець, остеріг американську амбасаду у Москві, що Москва старається ошукати американські власті своїми „доказами" проти мнимих „воєнних злочинців", які тепер живуть у ЗСА. Резолюції про цей героїчний вчинок совєтського урядовця подав у великій статті найбільший американський щоденник „Лос Анджелес Таймс" 28-го квітня ц.р. і „Вашінґтон Інквайрер" основує свою статтю на „Лос Анджелес Таймсі.

Згаданий совєтський урядовець вияснив, яку ціль совєтські власті хотять осягнути своїм препаруванням фальшивих свідків. Він сказав, що совєтський уряд хоче у цей спосіб сіяти незгоду між протикомуністичними групами іміґрантів у ЗСА і, водночас, дискредитувати українських еміґрантів перед населенням України, як воєнних злочинців і цим, скріпити своє становище в Україні.

Американська амбасада негайно повідомила про цю осторогу Департамент справедливости у Вашінґтоні і цей Департамент вислав урядовців ОСІ, включно з директором ОСІ Нілем Шером до Гельсінок, де вони мали зустріч з американським дипломатом, що його остерігав згаданий совєтський урядовець.

Героїчний вчинок совєтського урядовся, небагато, допоміг, бо Н. Шер зайняв становище, що згаданий совєтський урядовець, правдоподібно, був незадоволений із совєтської влади, і якщо б совєтські свідки фальшиво свідчили, то американський суд не візьме до уваги і.т.п. „Вашінґтон Інквайрер" кінчить свою редакційну статтю заввагою, що осторога совєтського урядовця збільшує існуючу евіденцію совєтських маніпуляцій на полі американських судових доходжень проти мнимих воєнних злочинців.

„Вашінґтон Інквайрер" проти промовчування

У „Вашінґтон Інквайрері" з 16-го травня появилася стаття Лестера Кінсольвінґа п.з. „Чи Ню Йорк Таймс допоможе правді?".

У цій статті автор говорить про штучний голод в Україні, про Волтера Дуранта, представника „Ню Йорк Таймсу" у Москві у роках голоду в Україні, про монументально брехливі звіти Дуранта, що в Україні немає голоду, про те що за своє звітування Дурант одержав від Сталіна „Орден Леніна" а у ЗСА нагороду Пуліцера...

Кінсолвінґ розказує про домагання, які він поставив на річних зборах уділовців „Ню Йорк Таймсу" видавцеві цієї газети „Ню Йорк Таймсу" Артурові Салцберґові. Кінсолвінґ поставив два домагання: осудити брехливі звітування В. Дуранта про голод в Україні та у доказ доброї волі на-

(Закінчення на стор. 4)

Микола Бараболяк

ЦІННА ПОЯВА В ДІЛЯНЦІ ПОЛІТИЧНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

(З нагоди появи 4-го числа „Віднови")

Нарешті діждались ми журналу присвяченого головно питанням політики. Хоч там подається як терен заінтересування теж „суспільство" і „культуру", то питання політики трактується в ньому так широко й основно, що в моїх очах це par excellance орган політики. Головний редактор (Я. Пеленський) історик, імена трьох співредакторів (професори політичних наук Я. Білинський, Б. Осадчук і П. Потічний) дають запоруку, що питання політики будуть у тому виданні трактовані дуже серйозно і на високому рівні. Черговe, четверте, число цього піврічника показує, що такі сподівання вповні виправдані. Наступне п'яте число, має бути присвячене нашому питанню в СССР.

Про попередні числа „Віднови" була раніше згадка на сторінках „Свободи". З черги хочемо висказатись про четверте з черги. Великою прикметою того видавництва є те, що кожне число присвячене одній темі. Четверте число є властиво продовженням третього, присвячене, як третє, темі українсько-польських узаємин. Це останнє число концентрується на відношенню нинішнього польського підпілля до української справи. На 320-ти сторінках журнал подає голоси того підпілля у підпільних виданнях, які друкуються у Польщі скрито, перехитривши органи Служби Безпеки.

У вступній статті редактор Я. Пеленський впроваджує читача до теми, як у кожному числі, що підкреслює суцільність тематики. Просто не хочеться вірити до якого рівня підпільна озопиція опанувала своїми виданнями публічну опінію у Польщі. За останні чотири роки, від часу заведення у Польщі воєнного стану (13-го грудня 1981), підпільна опозиція розбудувала мережу видавництв, які видали 1,200 публікацій, книжок, журналів, періодиків тощо. Тиражі книжок сягають тисячі примірників, масових публікацій 40,000 примірників. У Польщі виходить біля 15 підпільних журналів. У вступній статті редактор дає перелік тих існуючих у Польщі підпільних організацій і їх публікацій. Найсильнішою з них є демократично-католицьке середовище (центр). Попри це діють ліві і праві організації. Кожна з них має свій орган. Автор вступної статті дає перелік тих видань, які сейозно трактують українське питання,і виявляють повне розуміння його далекостяглости. Передруковані в цьому числі „Віднови" матеріяли були друковані в таких підпільних органах як „Krytyka", „Niepodleglosc", „Oboz", „Tu teraz", „Glos" й інші. Це введення редактора дуже вартісне, бо орієнтує читача у матеріялі і дає йому змогу оцінювати ці матеріяли з деякої перспективи. Годі на цьому місці дати перелік усіх матеріялів уміщених у цьому числі „Віднови". Назвемо тільки деякі з них: „Найінтереснішою для українського читача є закінчення публікації Казімєжа Подляского — „Білоруси-литовці-українці: наші вороги чи брати?", яка вийшла недавно у видавництві „Віднови" окремою книжкою (140 стор. ціна 7 дол., можна набути у „Віднові"). Провідною ідеєю цієї книжки є та, що поляки у власному інтересі мусять вже нині наладнати приязні стосунки головно з українцями, бо незалежна Україна є заборолом проти ворогів Польщі. Дуже вагома своїм змістом стаття Януша Собчака і Пйотра Лєвіцького, передрукована з „Критики", де автори заторкають питання кордонів Польщі, польської політики супроти нас до 1939 року, дій УПА й інше. Наступна стаття Анджея Марека, передрукована теж із варшавської „Критики" дає дуже об'єктивну опінію про наші незалежницькі змагання після революції 1917, про єхидність большевиків, русифікацію, долю Церкви в Україні, ролю Хвильового, Шумського і Скрипника, Спілку Визволення України, голод й інші важливі питання наших Визвольних Змагань. Годі не відмітити статті М. Бара і А. Заленського про наш самостійницький рух в 1939-1945, де використані інтересні джерельні матеріяли про ОУН-УПА. Не на такому інтелектуальному рівні і не так об'єктивна стаття Ріфа про „Польсько-українські стосунки" передрукована з „Робітника", та стаття з „Ту тераз" про „Акцію Вісла".

Цікаві і вагомі змістом відповіді на анкету „Віднови" часопису „Обуз", та Януша Радзєйовського. Інтересні матеріяли про положення нашої Церкви під Польщею подаються на сторінці від 126-ої до 146-ої. Годі переповісти в короткій рецензії на високому інтелектуальному рівні статті Януша Радзєйовського п.з. „Українці та поляки — формування взаємного образу і стеротипу" та

(Закінчення на стор. 4)

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Володимир Баран

Виставка Едварда, Юрія і Яреми Козаків

Із недалеким уже літом вбільшості кінчаються імпрези літературного чи мистецького роду. В Дітройті складається так, що завершуючим проявом мистецької активности щороку стає збірна виставка батька і двох братів Козаків. Усі вони мистці усталеної популярности, опертої на довголітній творчій праці.

Мистецтво Едварда Козака — це малярське втілення радісного первня нашої духовости. Він так глибоко вкорінений в духову суть нашого народу, що без цього творчого підложжя його мистецтва не було би. Він зачерпує безконечну кількість тем з нашої історії, з нашого побуту, з наших пісень. І та легкість його пензля, та гнучка мелодійність його руху творять не лише зорову, але й музичну симфонію. Його картини оспівують радість життя, буйну молодість, ніжність дівочих лиць. І вам, дивлячись на його леґінів, що в шаленому вирі виводять акрана, стає весело на душі і самому хочеться гуляти. І хоча ми знаходимо у нього шаравари і жупани, вишивки чи стилеві дівочі строї — ми не можемо забути, що ціллю його творчости не є етнографічний реґіоналізм, що був панівною манерою наших малярів XIX століття. Тут легко відкрити, що мистцеві не йдеться про їхню докладність, а про щось багато глибшого, більш важного, а іменно схоплення одного первня нашої духовости, яким є радість життя. І що ж з цього, що він те життя ідеалізує? Хтось міг би подумати, що ті леґіні нічого іншого не робили лише гуляли, а дівчата ішли по воду, щоби тільки стрінутись з улюбленим. Але коли хтось любить свій нарід як Едвард Козак, коли хтось має в своїй крові стільки радости життя, то не дивуймось, що він їх так малює, але разом з ним відсвіжім собі спогади про рідний край та і про свою молодість.

Його картини кожний легко пізнає. Їх оригінальний, неповторний стиль, байдуже який сюжет, вирізнює їх від інших. І чи це будуть хлопці чи дівчата, козаки чи Січові Стрільці, селянські хати чи коні, поодинокий сюжет чи масові сцени, його стиль зближує нас до його мистецтва, бо воно виринуло з нашої землі, з нашої духовости і тому воно нам близьке і рідне. В деяких картинах і він іде з духом часу, вплітаючи в них елементи модерної техніки, абстрагуючих від деяких форм, зводячи їх до основних елементів, так, що і в нього є нотки новаторства. Його незаступимий гумор виявляється у ґротескових народних типах. Лінеарний, двовимірний рисунок, кілька почерків і кожне лице стає окремим, характеристичним селянським типом. Для нас, поза межами батьківщини — його картини, як цілюща вода. Один погляд на них пригадає нам хто ми і чиї ми діти.

Юрій Козак здобув собі велику популярність серед нас своїм образом „Хрещення Русі-України". Вибір цієї теми для нього — річ самозрозуміла, бо він віддавна поважно цікавиться нашою давниною. Із цього зацікавлення постають картини історичного змісту, із цього зацікавлення постають ікони. В історичних картинах він виявляє себе знавцем ноші, зброї, баталістом панорамічного розмаху, виявляє себе викливим портретистом, що проявляється у маєстатичній поставі Володимира Великого, в психологічному портреті Йосафата Кунцевича, з лицем людини свідомої своєї місії і віри в її успіх. Хоча це не ікона, тло картини викінчене як в іконі, що вказує на його бажання надати їй духа святости. В портреті св. Димитрія втілена хоробрість молодої людини, в портреті Василія Великого — мудрість і досвід старого віку. Його ікони не мають в собі містики Сходу, не мають в собі відлуння надземських істот. Вони не змушують нас в покорі падати на коліна та схиляти голову перед ними. Вони дозволяють дивитись на них прямо і провадити з ними щиру молитовну розмову. Він виявляється дуже чулим кольористом, і радше прямує до гармонійного зіставлення кольорів як до сильного контрастування. Великої уваги заслуговує його Розп'яття. Мимохіть насувається бажання порівняти його з Розп'яттям інших малярів. У Юрія виразний акцент на драму. Тіло Христа сповнене болю, хоча це син Божий, він терпить як чоловік. Розп'яття Фра Анджеліко із XV століття в своїй концепції цілковито відмінне. Фра Анджеліко хотів намалювати гарний образ. У нього не дивлячись на трагедію, терпіння приховане. Тіло Христа не скорчене в болях, воно навіть до певної міри вишукане, гармонійною формою. У нього на хресті вмирає Володар всесвіту, у Юрія вмирає Богочоловік.

Ярема Козак любитель природи, пристрасний маляр краєвидів. Цим разом показав їх літньою порою, звертаючи увагу на соковитість різнотінної зелені. Він має також свій індивідуальний стиль. Його листя, наприклад, це малі напівкруглі мазки, так, що воно не суцільна маса, а радше збір поодиноких листків. Тон краєвидів спокійний; їх лагідність впливає приємно на глядача. Глибока перспектива відкриває далечінь в імлі. Це ідилія ніжної душі. Але у нього є також картини цілковито іншого жанру. Він залюбки малює також півабстракти та абстракти. У нього вони не радикальні; при докладнішій обсервації відкриваємо форми, які стрічаємо в природі. Тут радше сполука півабстракту з кубізмом. Дуже цікава в своєму задумі картина „Мелодія". Грайливість цих видуманих форм, їх легкість та рухливість мимохіть нагадують пливкість музичного твору. Одна форма могла би нагадувати диригента. Як це буває з абстрактами. Ярема Козак залишає також глядачеві вільну інтерпретацію твору. Що він працює також в цьому жанрі, це доказ його широкого заінтересування та здібности погодити в своїй творчості два протилежні напрямки. Композиційно цікаво схоплені кількадесят прапорів різних народів. Дві малі ікони далеко відбігають від традиційних взорів. Немає в них золота, кольори цілковито інші. Що він в них зворушливо виявив — це материнську любов, так, що їх можна сприйняти як апотеозу цього найбільш шляхетного почуття.

Виставка тривала від 23-го травня до 10-го червня, влаштована Культурно-Громадським Клюбом і ґалерією ЕКО.

Василь Ленцик

ІСТОРИЧНИЙ ПІДХІД У СТАТТЯХ РЕД. І. КЕДРИНА

II.

„Без власної держави, нація ніколи не може дійти до максимум розвитку, нація без держави є чимось неповним". Після такого соціополітичного вступу, автор подає передісторію Російської революції, де діяли два табори германофільський і антантський. Большевики, захопивши владу, зразу хотіли миру з німцями, щоб в цей спосіб зискати маси. (Яффе, Камєнєв, Сокольніков). Автор передає історію воєнних акцій і програшу російської армії та реакцію Києва на березневу революцію, коли то стотисячна маса українців маніфестувала свою національну окремішність і свої окремішні „претенсії до тюрми народів". Це був один із епізодів у далекосяглому процесі українців йти до своєї остаточної мети, яка — можемо сказати — ще донині не завершена, бо ще нема самостійної Української Держави. Одним із таких важливих епізодів на дорозі до завершення українського ідеалу був без сумніву, як каже автор — „Берестейський мир".

Історично важливим є передача докладного перебігу переговорів, які довели до Берестейського миру та оцінки нашої делегації, яка складалась із відносно молодих дипломатично недосвідчених осіб, а все таки вони, ці молоді представники України знайшли високу оцінку в німецького генерала Гофмана, який у своїх споминах пише, що він „подивляв молодих українців". Стаття „Берестейський мир" є цінним причинком до новітньої нашої історії. Автор дає таку оцінку Берестейського миру. Він перш за все був першим міжнародним визнанням України. І автор пише: „Найбільше значення берестейського договору в тому, що в ньому зафіксовано вперше турботи наддніпрянських політичних діячів за долю західньо українських земель".

Редактор Кедрин написав ряд статтей на актуальні теми, які мають також історичний підклад. До того роду статтей належить стаття „З перспективи 25 років". Мова йде тут про 25-ліття нової еміґрації в Америці та її досягнення. Автор подає великі позитиви, і досягнення нової еміґрації, не переочуючи деяких неґативних її рис. Це без сумніву вислід обсервації бистрого журналіста.

Історичним підґрунтям є позначена стаття: „Михайло Грушевський — не один, а більше їх", в якій автор дає вірну сильветку проф. Грушевського як вченого, організатора української науки, що зацікавлений суспільногромадським життям, та силою свого великого авторитету, як вченого стає у проводі державного життя України, стаючи її першим президентом. Не був ніколи екстремістом, — але як твердить автор, — залишився вірним двом „богам, яких не зрадив: соціялізмові і науці".

Очевидно годі перелічувати всі статті автора та передавати їх зміст, я обмежуся тільки до характеристичних, у яких якраз найбільше виступає той історичний підхід. А можна сказати, що майже кожна стаття є такою, бо навіть як часом автор присвячує увагу актуальній, чи, як ми часом кажемо, злободенній справі, то і тоді не бракує історичного підґрунтя.

Такого роду є статті „Компроміс — імператив життя". „Ми самі спричинили горе Україні", „Польща впала і нас завалила" (З нагоди 40-річчя Другої світової війни), „Українські дисиденти у вільному світі" та інші.

Редактор І. Кедрин — історик політичної думки.

Коли переглядати писання ред. Кедрина, то не можна не ствердити, що він типовий журналіст-політик і його цілий час притягає і цікавить розвій політичної думки, в Україні.

В статті „Тернистий шлях української політичної думки", що її він надрукував в 1948 році, в „Українській Думці", він вияснює, що складається на історію політичної думки, а саме: 1. державні акти, як закони, офіційні заяви й договори. 2. громадські акти, як наприклад програми політичних партій, заяви громадських діячів, маніфестаційні гасла, петиції чи резолюції. 3. публіцистичні, ба навіть літературні твори національно політичного характеру. І автор каже: Виходячи з цієї дефініції, історик української політичної думки має клопіт, чи починати її від: 'Поучення дітям Володимира Мономаха', чи від заяви Хмельницького після тріюмфального в'їзду до Києва, чи може аж від 'Історії Русів' ".

Ця коротка стаття дає дуже добрий перегляд, як у нас після упадку київської держави загубилась також українська державна думка. Ні Козаччина, ні Гетьманщина не може її віднайти „бо поминаючи 'люціда інтерваллям', як ось заява Хмельницького — не могла визволитись з тенет автономізму, що насправді був змістом політичної програми однаково у відношенні до Польщі, як і до Росії". І автор стверджує сумний факт, що: „На історії української політичної думки, трагічно відбилася неволя". А ця неволя, як слушно ред. Кедрин стверджує, „почалась з XIII століття від татарського лихоліття". І автор дає немов резюме такими словами: „Поглиблення політичної думки шляхом студій минулого та аналізом сучасного з синтезами на майбутнє — це завдання кожної політичної еміґрації, кожного народу і в кожному часі". Ідентичну майже думку розвинув автор в статті: „Шевченко й українська політична думка", з тим, що ця друга стаття має ширше і більше обосноване історичне тло. Вона базована на поважній науковій літературі давнішій і новішій. (Дмитро Дорошенко, Степан Смаль-Стоцький, Драгоманів, Чижевський й інші).

Закінчення буде.

Вшанували о. митрата В. Середовича

Ще в жовтні м. р. в Сиракюзах оформився Парафіяльний комітет під керівництвом проф. д-ра Івана Гвозди з метою гідного вшанування довголітнього й заслуженого священика - емерита, пароха української католицької церкви св.Івана Хрестителя, о. митрата Василя Середовича, який із 54 років свого священства віддав нашій громаді 34 роки праці у Христовому Винограднику.

Почесним головою комітету став о. Юрій Лукачик, заступником голови - Галина Соботка, секретарем - Михайло Каній, а скарбником — Степан Кульба.

Праця комітету завершилася у неділю, 20-го квітня ц. р. На цей день підготовлено бенкет на честь о. митрата та запрошено на нього місцеву українську громаду і багатьох священиків і гостей, щоб разом привітати нашого достойного Ювілята та вшанувати його також з 78-літтям трудолюбного життя і віддати пошану за все добро, що він зробив для парафії, Церкви і громади.

Першу Святу Літургію відправив цього дня о. митрат В. Середович в асисті о. диякона д-ра Мирона Ткача, а новий парох о. Юрій Лукачик сказав змістовну проповідь, звернувши особливу увагу на такі прикмети священика як гідність, відповідальність та обов'язковість, бо вони дуже характерні для вдачі нашого Ювілята. Проповідник подав короткий нарис життя о. митрата та назвав його заслуги для нашої парафії і численні відзначення за його плодотворну працю. Подібні проповіді о. Ю. Лукачик повторював на всіх Службах Божих.

Отець В. Середович з Владикою В. Лостеном під час святкувань.

О 4-ій годині після полудня о. митрат в асисті багатьох священиків відправив Молебень Подяки. Своєю участю на Молебні о. митрата вшанував Владика Василь Лостен. Хвилюючу проповідь прочитав о. шамбелян Степан Чомко, підкресливши ревність, доброту і любов нашого Ювілята до своєї рідної Церкви і народу.

Роля священика у суспільстві дуже важлива і відповідальна, бо він виконує покладені на нього обов'язки в імени та силою Господа нашого Ісуса Христа, — сказав о. шамбелян Чомко.

Отець митрат Василь Середович народився 16-го квітня 1908 року в селі Свидниц, повіт Яворів на Україні. Після закінчення гімназії „Рідної Школи" в Яворові вчився у Духовній Семінарії в Перемишлі. В 1932 році Владика Йосафат Коциловський висвятив його на священика. Обов'язки душпастиря о. митрат сповняв на Лемківщині.

Друга світова війна примусіла о. митрата йти шляхом тисяч наших емігрантів на Захід. На еміграції в Австрії працював як сотрудник римо-католицького священика, а потім був парохом для втікачів в Карльруге, Німеччини. У 1947 році переїхав до Америки. Свою душпастирську працю виконував на вільній землі Вашінгтона у парафіях Перт Амбой, Киртіс Бей, у катедральній парафії Непорочного Зачаття у Філядельфії. В 1952 році став парохом церкви св. Івана Хрестителя в Сиркюзах, якій і досі служить.

Із багатьох досягнень Ювілята на пості пароха в Сиракюзах слід назвати хоч побудову парафіяльної школи, будинку для сестер і приходства, збільшення парафіяльної площі і купівлю 40 акрів землі на парафіяльний цвинтар, мистецьке розмалювання церкви тощо. За ревну працю та заслуги для Церкви Папа Павло УІ іменував нашого Ювілята папським шамбеляном, а Владика Василь Лостен надав йому гідність митрата.

Після Молебня Подяки відбувся бенкет на честь о. митрата В. Середовича в ресторані Лемойн Менор. У ньому взяло участь понад 250 осіб. Священиків, що входили на залю, поодиноко представляв о. диякон д-р Мирон Ткач за таким порядком: о. протоієрей Ігор Полянський, о. протоієрей Пилип Бумбар, о. Богдан Кінь, о. Маріян Струс, о. Василь Бучек, о. Едвард Янґ, о. Маріо Лозовський, о. митрат д-р Павло Івахів, о. Іван Мак, о. Юрій Лукачик, о. шамбелян Степан Чомко, о. крилошанин Богдан Смик, о. шамбелян Шоловка, Владика Василь Лостен, о. митрат Василь Середович.

Святочний бенкет відкрив коротким словом двома мовами голова комітету і майстер церемонії д-р Іван Гвозда, пояснивши потребу вшанування людини, що все життя віддала своїй Церкві і своїм людям. Він назвав шляхетні прикмети доброго священика, бо ними втішався о. митрат.

Владика В. Лостен поблагословив трапезу, а хор церкви св. Івана Хрестителя під керівництвом мгр Марусі Тишко заспівав „Христос Воскрес."

У своєму слові Владика В. Лостен вказав, між іншим, на те, що вшанування о. митрата відбувається у 23-тю річницю Світового Дня Покликань і було б великим благословенням, коли б ми могли висвятити нині одного-двох молодих священиків, замість вшановувати з емеритурою вельмизаслуженого душпастиря, бо майбутнє нашої Церкви є в руках молодої генерації. Владика В. Лостен підніс тост на честь о.митрата та побажав йому довгого здорового віку, а всі присутні заспівали „Христос Воскрес" та „Многая літа."

На адресу комітету надійшло для нашого Ювілята багато привітів. Їх відчитав д-р Іван Гвозда. Привіти надіслали: о. Франк Гарісон — римо-католицький єпископ Сиракюз, о. МихайлоКурило, о. митрат Еміль Манастирський, о. Чарз Меззомо, о. крилошанин Петро Огірко, о. Іван Ропкі, Мирослав Чаповський — голова Дослідної Фундації ім. Ольжича, Таркі Ломбарді — стейтовий сенатор, Джан Молрой — староста повіту Онондага, та законодавець Мелвін Зиммер.

Про заслуги о. митрата для парафії говорив Іван Кіцак, муж довір'я. Він вказав на матеріяльні досягнення достойного Ювілята, на добру господарку та адміністрацію парафії і подякував йому від мужів довір'я та парафіян за його корисну та довголітню працю, а відтак побажав Божого благословення на довгі роки між нами.

Під час бенкету лемківськими жартами звеселяв публіку о. шамбелян С. Чомко. Своїм мистецьким виконанням музичних творів мистецьку програму бенкету збагатив скрипаль Сиракузької Симфонічної оркестри Андрій Заплатинський.

Між присутніми на бенкеті була й родина о. митрата: брат мгр Михайло та Ірина Середовичі з сином д-ром Марком Серевичем, Михайло та Анна Сушко і Софія Зентак — родичі.

Про життєвий шлях о. митрата говорив також о. диякон д-р Мирон Ткач. Він висловив Ювілятові вдячність за те, що рекомендував йогона диякона та заохочував служити нашії Церкві.

Про свою працю з о. митратом у парафії св. Івана Хрестителя гарно розказав о. шамбелян Й. Шоловка і склав йому найкращі побажання. Щирі слова подяки о. митратові склали о. Юрій Лукачик—за науку про любов до Ісуса, та о. крилошанин Б. Смик — за дозвіл на вживання церковної залі для потреб молоді Пласту тощо.

На адресу о. митрата годиться сказати, що він за весь час своєї душпастирської праці між нами підтримував школу українознавства ім. Лесі Українки та дозволяв користуватись шкільним будинком і постійно цікавився шкільними справами. І за це дозволю собі додати ще одну щиру подяку о. митратові від себе особисто та від дирекції Школи Українознавства.

Останнім у святочній програмі взяв слово д-р Іван Гвозда. Тому що доля нашого Ювілята зв'язана з Лемківщиною, сантимент лемків до нього особливий. Д-р І. Гвозда, як голова Світової Федерації Лемків, передав о. митратові найкращі побажання від лемківської спільноти.

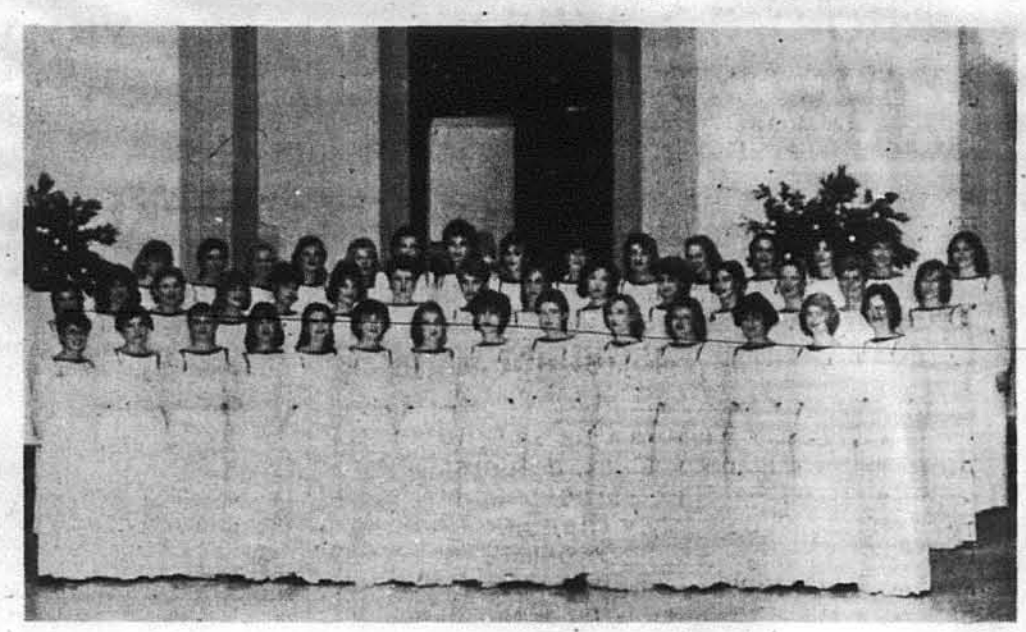
Сиракюзька громада достойно вшанувала свого довголітнього священика. Людей його віку і заслуг між нами щораз менше. Це збільшує сантиментальний настрій святочної громади, яка не забуває про свого душпастиря і не повинна його забути. На кінець святочної гостини о. Юрій Лукачик провів молитву, а церковний хор заспівав „Ангел вопіяше."

Скоро після парафіяльних відзначень надійшло для всечесного о. митрата Апостольське благословення від Папи Івана Павла II

Мгр Микола Дупляк

Хор „Веснівка" виступатиме в Аргентині і Бразилії

Дівочий хор „Веснівка" з Торонто, Канада, під вмілою батутою Квітки Зорич-Кондрацької іде в першій половині серпня ц. р. до Аргентини і Бразилії, щоб на запрошення Шевченківської фундації з Буенос Айрес своїми виступами взяти участь в святкуваннях тамошніх українських громад, а саме: 15-ліття відкриття пам'ятника Т. Шевченкові в Буенос Айресі і посвячення Наріжного Каменя під пам'ятник Т. Шевченкові в Прудентополісі, Бразилія. Цей пам'ятник виготовляє відомий український скульптор з Канади Лев Молодожанин (Лео-Моль) і його відкриття передбачається на 1987рік.

Дівочий хор „Веснівка"

Саме місто Прудентополіс цікаве тим, що воно майже в цілості українське і на 40,000 населення з довкіллям,75 відсотків — це нащадки українських поселенців, які зберегли свою етнографічну окремішність, говорять чистою українською мовою, немов би приїхали вчора з України, і тепер завдяки своєму невтомному парохові отцеві В. Цимбалістому, ЧСВВ, горнуться до української національної духовости, шукаючи за тим, „хто вони, чиї діти" і бажають побудовою пам'ятника Т. Шевченкові підтвердити, що вони залишилися вірними синами України і вірними Заповітам незабутнього її Кобзаря.

Сюди приїхали вперше з Галичини і Буковини в 1897 році перші українські еміґранти. Отже побудова пам'ятника Т. Шевченка відбувається в навечер'я 90-ліття українського поселення в Бразилії та 80-ліття міста Прудентополіс, яке завдячує своє постання саме українським поселенцям.

Шевченківська фундація з Буенос Айресу яка організує це Культурне Турне і також допомагає в побудові пам'ятника Т. Шевченка в Прудентополісі щиро запрошує українське громадянство в ЗСА долучитися до цієї поїздки хору „Веснівка," при чому українські туристи матимуть не тільки змогу взяти участь в святкуваннях і концертах в Буенос Айресі, Куритибі і Прудентополісі, але також відвідати найбільший водоспад світа Ігвазу та Ріо де Жанейро в Бразилії Зацікавлені цією турою можуть одержати вичерпні інформації від української туристичної фірми в Торонто Астро Травель Сервіс тел:(416) 766-1117 . Туристи відлітають із Торонто і Ню Йорку на 15 днів 31-го липня.

Українське громадянство Канади і Америки повинно щиро привітати цю патріотичну ініціятиву хору „Веснівка" концерти, якого без сумніву, причиняться не тільки до скріплення національних почувань серед українських громад в тих країнах, але також піднесуть престиж українського імени серед чужинців. Ми більш ніж певні, що мистецькі ансамблі в Канаді і Америці підуть слідами хору „Веснівка" і допомагатимуть українцям в Південній Америці утвердитися в українській національній духовості та включитися в моноліт української діяспори.

Не забуваймо, що на цьому континенті живе щонайменше 500,000 нащадків українських поселенців, які є невід'ємною частиною українського народу і не зіпсуті ще добробутом являються надійним резервуаром національного потенціялу нашої діяспори.

Проєкт важливого мистецького видання

Канадсько-Українська Мистецька Фундація у Торонто була заснована 1975 року, отже минуло вже десять літ її існування та діяльности. Для культурно-мистецької установи в еміграції — це немалий період. І треба його якось відзначити. Але як? - ось питання, перед розв'язкою якого стала Дирекція КУМФ. Після довгих роздумів, аналізи фінансових і особових можливостей, виходячи з положень, що відзначення ювілею повинно сповнити вимогу тривалости форми, було прийнято рішення видати каталог репродукції понад 300 картин, які становлять власність КУМФ. Широкі кола любителів українського образотворчого мистецтва в діяспорі хотіли б, мабуть, знати який це буде каталог, чи це будуть лише самі репродукції, чи ще якийсь матеріал, і який? Щоб заспокоїти цю виправдану цікавість, спробуємо накреслити загальні рамки каталога.

Каталог, розміром 9. 5х 16 інчів, матиме разом коло 400 сторінок, передусім кольорових репродукцій, кольорових картин, але також чорно-білихграфік тощо. Це й буде тривалий підсумок десятилітньої діяльности КУМФ. Слід сказати, що картини КУМФ малювали, рисували й виконували іншою технікою понад сімдесят мистців-українців, розсіяних по всьому світі, отже по всіх п'яти континентах, не виключаючи також мистців, які нещодавно приїхали з України на Захід . Серед мистців, картини яких прикрашають галерію КУМФ, є визнані мистецьким світом майстри пензля, олівця. Не називаємо їхніх прізвищ, бо вони й так знані особам, котрі цікавляться українським образотворчим мистецтвом у діяспорі. Дирекція КУМФ запевняє, що зробить усе, не пошкодує коштів, щоб репродукції були виконані на якнайкращому технічному рівні.

У каталозі, побіч репродукцій, будуть ще два дуже цікаві й для поширення знань про українське мистецтво важливі розділи. Одним з них буде ряд статтей визначних мистців і мистецтвознавців , котрих Дирекція КУМФ запросила як авторів. Ось їхні прізвища: проф. Юрій Турченко, Юрій Соловій, проф. Володимир Янів, Святослав Гординський, д-р Марина Антонович-Рудницька, д-р Богдан Стебельський, Едвард Козак, д-р Валентин Мороз, Христина Сеньків, Аркадія Оленська-Петришин, проф. Петро Месник, ред. Іван Кедрин- Рудницький. Слід сподіватися, що запрошені автори не відмовлять співпраці з КУМФ. Цей розділ повинен сповнити освітнє завдання в ділянці українського образотворчого мистецтва. Українцям у діяспорі такі знання потрібні, без них занепадатиме наша культура, вони допоможуть нашій молоді орієнтуватися в досягненнях наших мистців. Каталог буде двомовний.

Другим, побіч репродукцій, розділом каталога має бути словник мистців української діяспори. Дирекція КУМФ дійшла до висновку, що така публікація конче потрібна, щоб заповнити прогалину, створену совєтським видавництвом, яке поминуло у своєму „Словнику художників України" всіх діяспорних образотворчих мистців. Цю кривду, цю несправедливість треба виправити, власне вміщуючи в каталозі КУМФ енциклопедичної форми дані про діяспорних мистців, малярів, графіків, архітектів тощо. Щоб виконати це нелегке завдання Дирекція КУМФ вже зверталася окремою статтею за допомогою самих мистців, їхніх близьких, знайомих, щоб присилали стислі особові дані, які мали б становити зміст словника. Словник буде тривалим вкладом КУМФ у чправу збереження нашої культури, збереження творчости наших мстців у діяспорі. Крім цього, словник становитиме довідник, який згодиться не тільки тем, хто сьогодні цікавиться розвитком українського образотворчого мистецтва, але й майбутнім історикам цього предмета.

Сказано тут є достатнім доказом того, що Канадсько-Українська Мистецька Фундація зробила правильне рішення - відзначити ювілей десятиліття своєї діяльности виданням поважної мистецької публікації.

Віктор Поліщук

Нукпеарна...

(Закінч... стор. 1)

ділка, 9-го червня, дві вичерпні інформації про нуклеарний голокост в Україні і страхіття, які мусить переживати населення України.

У першій інформації газета вичерпно інформує про згадану пресову конференцію з участю д-ра Р. Гейла і його пересторогу, що нуклеарна радіяція в Києві все ще є вищою на 30 відсотків від нормальної і тому треба стосувати вийняткову обережність.

В іншому числі газети згадується, наприклад, про страшну картину спустошення міст. Покликаючись на „Вашінгтон Пост" газета пише, що 2,3 мільйонове місто Київ практично без дітей. Воно стало немовби мертвим містом. І це 60 миль від місця вибуху, а що говорити про місцевості у безпосередній віддалі до Прип'яті і Чорнобиля. У Москві натомість все, що кореспонденти можуть довідатись: „Ситуація в Україні поправляється, життя повертається до нормального". Але цієї „нормальности" не видно в Києві і в Україні та Білорусі взагалі. Населення воює як може з нуклеарним осадом на землю, ярину, овочі, квіти, продукти щоденного вжитку. „Ми мусимо їсти, не зважаючи на небезпеку, бо без харчів жити не можна", — заявила одна громадянка кореспондентові „Вашінгтон Пост" на київському базарі.

Три рази на день спеціяльні автомобілі змивають вулиці Києва від пилу, який найбільше затроєний нуклеарною радіяцією. Урядовці перевіряють апаратами привезені селянами з їхніх присадибних ділянок ярину, зокрема картоплю, капусту, помідори, часник, цибулю, речі щоденного вжитку. Якщо привезений товар має зависокий відсоток радіяції, його забороняють продавати. Кожна з „продавчинь" носить в кишені „документ" — кусок папірчика з дозволом на продаж. Селяни не мають права продавати молоко, ярину і овочі, без контролі населення Києва. Чимраз більше жінок в тяжі долучуються до великого „ісходу" і втікають у більш безпечні зони. Загально думають, що більше як півмільйона жителів покинули Київ, враховуючи 250,000 дітей вивезених в різні області України, в більшості до піонерських таборів і таборів відпочинку.

Подібні інформації появляються також в західньоевропейській пресі та інших етнічних виданнях.

НЕНАЗВАНИЙ АКТИВІСТ нелегальної Ірляндської республіканської армії заявив в інтерв'ю для газети „Сандей Трибюн", що Маргарет Тачер і всі члени її уряду „будуть включені в список осіб, які підлягають знищенню", до того часу, поки англійське військо не покине Олстер. „Ми маємо багато людей і технічних засобів, щоб досягнути поставлену мету", — сказав терорист.

ПРАВЛЯЧА КОАЛІЦІЯ правих західньонімецьких партій — християнських демократів і вільних демократів — здобула перемогу у виборах в Долішній Саксонії, що відбулися в неділю, 15-го червня . Перемозі у виборах саме в цій частині Західньої Німеччини надавали великого значення як праві, так і соціял-демократи, які практично виступають з однаковою програмою, і „зелені", які є тепер на вершині своєї популярности у зв'язку з наслідками чорнобильської катастрофи. Партія канцлера Гельмута Коля, Християнсько-Демократичний союз, дістала 44 відсотки голосів, на 7 відсотків менше, ніж у попередніх виборах. Але втрати християнських демократів на цей раз були компенсовані успіхом їх союзників, партії вільних демократів, які дістали понад 6 відсотків голосів виборців.

ДВА КУБИНСЬКІ ЄПИСКОПИ прибули до Ватикану, щоб вручити Папі Іванові Павлові II документ, в якому міститься заклик до Римської Католицької Церкви примиритися з комуністичним ладом на Кубі і признати його.

Цінна...

(Закінчення зі стор. 2)

Владислава Серчика — „Україна та українські землі в дослідженнях польської історичної науки". На окрему увагу і заінтересування заслуговують статті про „Солідарність" і її відношення до українців.

У відділі рецензій дуже вагома змістом рецензія Михайла Демковича Добрянського на книжку Іво Вершлєра п.з. „З історії бельведерського табору: Тадеуш Голувко, життя і діяльність", яка дає українському читачеві багато до рефлексії про доцільність атентату на Голувка і ролю провідників, які той атентат одобрили. В тому ж відділі П. Потічний відповідає на пашквіль Е. Пруса на Слугу Божого Андрея Шептицького, виданий у Варшаві Видавничим Інститутом Професійних Созів.

„Віднова" робить нашій справі велику прислугу, публікуючи матеріяли до українсько-польських відносин. Хіба здаємо собі нині справу з того, як важливим для нас питанням є конфігурація політичних сил у нашому змагу за визволення. Поляки без сумніву зачинають розуміти вагу українського питання, як показують матеріяли вміщені у „Віднові". Здають собі вони справу з того, що в майбутньому не можуть виграти воюючи на два фронти. І ми мусимо бути свідомі тої ж правди. Мусимо і ми наставляти себе на те, що поляки-наш природний союзник проти спільного ворога, і не допускати до того, щоб дрібниці, чи прикре минуле каламутили нашу співпрацю з цим природним нашим союзником під цю пору.

Може нас навіть здивувати, що розумні і політично мислячі польські провідники вірять у нашу наснагу боротись із Москвою, і хочуть з нами співдіяти, хоч ми не можемо дорівнювати їм патріотичним потенціялом, здетермінованістю і завзяттям, яке вони показують від зриву „Солідарности". Що мене особливо захоплює — це те, що вони зуміли наладнати підпільно так політично сильну опозицію, наче державу у державі, до чого нам так далеко... Поручаю цей журнал кожному, хто розумно підходить до питання нашої політичної діяльности, а не захоплюється саморідною політичною фразеологією. Час зачати думати політичними категоріями, закинути мрійництво. „Віднова" промощує шлях такій розумій настанові. Тому рекомендуємо „Віднову" кожному, хто мислить і аналізує наші політичні будні. „Віднова" без сумніву наша цінність. Передплата 18 дол. річно в Америці, і 22 дол. в канадській валюті. Замовляти в ЗСА. — D. Horbachewsky, P.O. Box 1184, Bala Cynwyd, PA. 19004 в Канаді — D. Fedyk, 22 Allanhurst Dr., Apt. 102, Islington, Ont. M9A 4J6 Canada.

Наші...

(Закінчення зі стор. 2)

правити зло спричинене заперечуванням голоду в Україні, даючи тепер належний розголос фільмові „Жнива Розпачі".

Стаття кінчається закликом редакції „Вашінґтон Інквайрера" до своїх читачів писати до А. Салцберґера у справі фільму „Ж. Розпачі" на адресу: Arthur Ochs Sulzberger Chairman and President New York Times 229 West 43rd Street New York, N.Y. 10036.

Маємо надію що з тієї адреси скористають теж наші громадяни.

„Скандал у Департаменті справедливости

Ред Ірвайн цим разом вдарив ліберальний часопис „Вашінґтон Пост", у статті „Скандал у Департаменті справедливості", що була поміщена у „Вашінґтон Інквайрері" з 23-го травня. У цій статті Ірвайн говорить про те, що на річних зборах уділовців „Вашінґтон Таймсу" він запитав видавця цього часопису чому „Вашінґтон Пост" не написав нічо про скандал у Департаменті справедливості, який недавно розкрито, на першій сторінці „Лос Анджелес Таймсу". Видавець „Вашінґтон Посту" відповів що він вгляне у цю справу, але до часу написання тієї статті, каже Р. Ірвайн, у Вашінґтон Пості не було нічо про цю справу.

У дальшій частині своєї статті автор переповідає у скороченні статтю „Лос Анджелес Таймсу" про осторогу, що її перед трьома роками совєтський урядовець дав американській амбасаді у Москві відносно совєтської евіденції проти мнимих воєнних злочинців у ЗСА.

Р. Ірвайн каже, що у січні ц.р. Ніль Шер, директор ОСІ, сказав „Лос Анджелес Таймсові", що немає ніяких доказів, що совєтська влада будь-коли диктувала совєтським свідкам, як вони мають свідчити перед представниками ОСІ.

Автор кінчить свою статтю зауваженням, що кожний, хто є обізнаний із технікою совєтської дизінформації, знає що для совєтів, є звичайною справою поставити свідків, які фальшиво свідчили б, аби знеславити осіб, що є на листі ворогів совєтського режиму.

„Якщо наш уряд знехтував доказами таких фальшивих „свідчень", каже Ред Ірвайн, „то це є скандалом, навіть якщо „Вашінґтон Пост" не напише про це".

Вищезгадані статті є доказом, що „Вашінґтон Інквайрер" бачить штучний голод в Україні у всій його жахливій величині і старається поставити цей український голокост перед очі американського загалу та що він знає вартість совєтських „свідків" і старається запобігти вживанню совєтських свідчень в американському судівництві.

Докладім зусиль, щоб цю позитивну настанову до нас цього пресового органу і організації, яка стоїть за ним, плекати і розбудовувати. Найважливішим засобом до цього є, без сумніву, збільшення числа українських передплатників цього вартісного і прихильного нам тижневика. Річна передплата „Вашінґтон Інквайрера" є всього 20 долярів річно. Передплата із доставою, як пошта першої кляси, виносить 30 долярів річно.

Адреса „Вашінґтон Інквайрера": The Washington Inquirer, P.O. Box 28526, Washington, D.C. 20038.

Тенісові турніри на Союзівці

Тенісова ланка УСЦАК, під проводом інж. Романа Ракочого, ст., подає до відома, що на літній сезон на Союзівці заплановані такі турніри:

4-6-го липня — УСЦАК-Схід
9-10-го серпня — Подвійні гри
29-го серпня — 1-го вересня — Крайові чемпіонати УСЦАК
14-15-го вересня — Запрошеневий УНС
28-29-го вересня Подвійні гри Пласт
4-5-го жовтня — КЛК.

Пресовий Фонд „Свободи"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою пожертву на фонд „Свободи" і дитячого журналу „Веселка" та потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА ч. 10.

„Самопоміч" Чикаго	400.00
Н. Н.	50.00
Д-р Й. Скрипух, Бренфорд	25.00
І. Бачан, Перт Амбой 2	20.00
В. Вронський, Ґрінловн	20.00
І. Шкурлій, Клівленд	15.50
С. Горлинський, Верона	15.00
о. В. Лозинський, Калгери	14.20
А. Бугель, Міссіссаґа	12.00
Г. Ваверчук, Торонто	12.00
о. З. Злочовський, Дженкінтавн	12.00
Р. Гривнак, Гемтремк	12.00
В. Левицький, Етібок	12.00
Д-р С. Михайлів, Скатсдейл	12.00
Ю. Мусій, Торонто	12.00
С. Чучук, Чикаго	12.00
О. Венгерчук, Бойнтон Біч	10.00
Д. Сидорак, Торонто	10.00
Л. Ференц, Асторія	10.00
М. Березовський, відд. 94	9.93
О. Лукашевич-Полон Кюка Парк	8.00
В. Варецький, Філядельфія	7.00
О. К. Винницький, Монтреаль	7.00
Д. Галушка, Стофіл	7.00
А. Данилюк, Воррен	7.00
О. Погорецький, Юніондейл	7.00
М. Шумило, Лексінгтон	7.00
Ю. Ямняк, Торонто	6.00
Р. Балабан, Торонто	5.00
Т. Крупа, Морріставн	5.00
Г. Мартинів, Норт Порт	5.00
К. Тиравська, Чикаґо	5.00
М. Франко, Клівленд	5.00
П. Фута, Рочестер	5.00
В. Мерещак, Напанок	4.00
М. Перейма, Ля Саль	4.00
М. Дурбач, Піттсбурґ	3.00
А. Ярема, Плейнфілд	3.00
В. Садівський, Торонто	2.50
К. Боковець, Ґарфілд	2.00
М. Борисюк, Стемфорд	2.00
Я. Бучма, Квінс Виледж	2.00
Ф. Гнип, Кудаги	2.00
В. Ґіна, Ню Гейвен	2.00
С. Джон, Філядельфія	2.00
З. Жолнерчук, Ст. Катаринс	2.00
Г. Іванів, Джерзі Сиґі	2.00
В. Калинович, Нанует	2.00
І. Каменецька, Стоктон	2.00
С. Кецик, Глочестер	2.00
І. Клек, Ферв'ю	2.00
І. Коваль, Кентон	2.00
М. Ковбаснюк, Джерзі Сиґі	2.00
М. Кушнір, Філядельфія	2.00
А. Леуш, Джерзі Сиґі	2.00
А. Лісікевич, Воррен	2.00
С. Макарик, Клівленд	2.00
В. Макійчик, Стратфорд	2.00
К. Малахов, Стемфорд	2.00
М. Мельник, Амстердам	2.00
В. Панасюк, Чикаго	2.00
С. Плуговська, Ню Гейвен	2.00
Д. Присяжнюк, Воррен	2.00
Т. Пришляк, Вест Сенека	2.00
С. Серкез, Ірвінґтон	2.00
М. Слаба, Гемпстед	2.00
Г. Сидорець, Трентон	2.00
Н. Свистун, Ст. Пол	2.00
М. Сосяк, Летем	2.00
М. Тимчишин, Лоденвілл	2.00
П. Чічіла, Стемфорд	2.00
П. Шкафаровський, Йонкерс	2.00
А. Джус, Канада	1.42
О. Федорович, Лівонія	1.00